

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Chojnowski
Sędziowie:	SA Stanisław Stankiewicz (spr.) SA Piotr Brodniak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w sprawie **K. P.**

zażaleń wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. akt III K 25/14

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

postanawia:

1. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
2. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, oraz § 2 ust. 3 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych – w tym podatek VAT - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu za obronę w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Skazany K. P. we wniosku z dnia 24 stycznia 2014 r. domagał się połączenia prawomocnych wyroków – wyroku łącznego Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 7 stycznia 2014 r. w sprawie VI K 41/13 oraz wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 marca 2013 r. w sprawie III K 216/12.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie obejmującym skazanie wyrokiem Sądu Okręgowego Szczecinie w sprawie III K 216/12 oraz orzekł o kosztach postępowania. W uzasadnieniu Sąd meriti argumentował, że w sprawie zainicjowanej wnioskiem skazanego K. P. nie zostały spełnione warunki do wydania wyroku łącznego, uwzględniającego skazanie

wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie III K 216/12, o których mowa w art. 85 k.k. Skazany domagał się bowiem połączenia kar wymierzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie III K 216/12 z karami orzeczonymi wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie VI K 41/13, który łączył dwa wyroki jednostkowe, z których pierwszy wydany był w dniu 5 września 2011 r. Wobec tego, że czyn osądzony w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Szczecinie został popełniony w dniu 22 maja 2012 r., a więc po wydaniu nieprawomocnego orzeczenia nie tylko w sprawie VI K 914/11, ale także w każdej innej prowadzonej przeciwko niemu, zakończonej wyrokiem skazującym i wymienionej w danych o karalności, należało uznać, że brak było podstaw do wydania wyroku łącznego, jakiego domagał się skazany i w którym połączeniu podlegałby wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie (III K 216/12).

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł skazany K. P. oraz jego obrońca.

Skazany w zażaleniu podniósł, że ma świadomość, iż czyny za które został skazany przez Sąd Okręgowy zostały dokonane już po wydaniu wyroków Sądu Rejonowego. Jednak czyny te popełnił zanim doświadczył skutków swojego postępowania w postaci pozbawienia wolności. Pobyt w izolacji bardzo go zmienił. Skazany stara się, aby jego praca i zachowanie były wzorowe. W ostatnim okresie korzystał z przepustki okolicznościowej, z której powrócił w terminie i ma też pracę na wolności. Już więc na tym etapie cele zasądzonych mu kar zostały spełnione, dlatego też skarżący domagał się połączenia kar zgodnie z jego wnioskiem.

Z kolei obrońca skazanego zarzucił postanowieniu obrazę przepisów postępowania, tj. art. 570 k.p.k. i art. 4 k.p.k. co mogło mieć wpływ na treść postanowienia, wskutek nie zbadania czy wobec skazanego mogły zostać wydane także inne wyroki niewskazane w karcie karnej, a mogące podlegać połączeniu w wyroku łącznym poprzez przesłuchanie skazanego na tę okoliczność. Wskazując na powyższe obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie oraz o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia skazanego i jego obrońcy okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Zgodnie z dyspozycją art. 85 k.k., sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Tym samym orzeczenie kary łącznej, a więc i wydanie wyroku łącznego możliwe jest jedynie wówczas, gdy przestępstwa, za które orzeczono kary jednostkowe popełnione zostały zanim zapadł co do któregośkolwiek z nich nieprawomocny wyrok. Tymczasem w realiach sprawy, jak słusznie ustalił Sąd I instancji, kolejnego przestępstwa (z dnia 22 maja 2012 r. objętego wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 marca 2013 r., sygn. akt III K 216/12) skazany dopuścił się już po wydaniu wyroku w stosunku do pozostałych popełnionych przez niego przestępstw (objętych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 7 stycznia 2014 r., sygn. akt VI K 41/13). W tym stanie rzeczy brak było podstaw do przyjęcia występowania realnego zbiegu wszystkich popełnionych przez skazanego przestępstw i w konsekwencji do orzeczenia kary łącznej i wydania wyroku łącznego. Zasadnie zatem Sąd I instancji uznał, że w sprawie nie występowały warunki do wydania wyroku łącznego i postępowanie w tym przedmiocie umorzył. Skoro tak, to zupełnie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia są też ustalenia związane z zachowaniem skazanego w czasie odbywania kary pozbawienia wolności i jego plany na przyszłość, po opuszczeniu zakładu karnego.

Bez wpływu na treść rozstrzygnięcia pozostają również twierdzenia zawarte w zażaleniu obrońcy, jakoby Sąd meriti nienależycie zbadał, czy wobec skazanego nie zostały wydane inne jeszcze wyroki, aniżeli te wskazane w karcie karnej. W reakcji na to przede wszystkim odnotować należy, że zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz.U. z 2012 r., poz. 654) w rejestrze gromadzi się dane o osobach prawomocnie skazanych za przestępstwa lub przestępstwa skarbowe; przeciwko którym prawomocnie warunkowo umorzono postępowanie karne w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe; przeciwko którym prawomocnie umorzono postępowanie karne w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe na podstawie amnestii; będących obywatelami polskimi

prawomocnie skazanymi przez sądy państw obcych; wobec których prawomocnie orzeczono środki zabezpieczające w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe; nieletnich, wobec których prawomocnie orzeczono środki wychowawcze, poprawcze lub wychowawczo-lecznicze albo którym wymierzono karę na podstawie art. 13 lub art. 94 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.), prawomocnie skazanych za wykroczenia na karę aresztu, poszukiwanych listem gończym, tymczasowo aresztowanych, nieletnich umieszczonych w schroniskach dla nieletnich. Rejestr jest prowadzony w systemie teleinformatycznym (art. 4a ustawy). W przypadku osób skazanych za przestępstwo dokumentem, na podstawie którego przetwarza się dane osobowe jest karta rejestracyjna (art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy). Kartę rejestracyjną sporządza sąd pierwszej instancji niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia wydanego wobec osoby, o której mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1-7, lub wobec podmiotu zbiorowego, o którym mowa w art. 1 ust. 3. Zgodnie zaś z treścią art. 15 ustawy dane oraz informacje podlegające gromadzeniu w Rejestrze, zawarte w dokumentach, o których mowa w art. 11 ust. 1, wprowadza się niezwłocznie do bazy danych systemu teleinformatycznego. Wynika z tego, że Sąd Okręgowy analizując karalność wnioskodawcy na potrzeby wydania wyroku łącznego, mógł oprzeć się na przedstawionej do akt karcie karnej, której wiarygodność nie została podważona w żadnej mierze. Tym, bardziej, że sam skazany we wniosku nie wskazywał na inne, nie objęte kartą karną skazania, a i mimo postawionego zarzutu, nie określił ich również obrońca w zażaleniu.

Jedynie z urzędu Sąd Apelacyjny zauważa, że zaskarżone postanowienie wydane zostało na posiedzeniu, o którym skazany i jego obrońca nie zostali powiadomieni. Zgodnie jednak z treścią art. 96 k.p.k. (przepis art. 574 k.p.k. nakazuje w kwestiach nieuregulowanych w rozdziale 60 k.p.k. odpowiednie stosowanie przepisów o postępowaniu zwyczajnym przed sądem pierwszej instancji) strony mają prawo do wzięcia udziału w posiedzeniu wówczas, gdy ustawa tak stanowi, chyba, że ich udział jest obowiązkowy, w pozostałych zaś przypadkach mogą one wziąć udział w posiedzeniu jeżeli się stawią, chyba że znowu ustawa stanowi inaczej. W realiach przedmiotowej sprawy oczywistym było, że udział skazanego i jego obrońcy w posiedzeniu sądu w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 572 k.p.k. nie był obowiązkowy, albowiem przepisy rozdziału 60 k.p.k. takiego obowiązku nie nakładają, a obowiązek określony w art. 80 k.p.k., pomimo że skazany był pozbawiony wolności w postępowaniu toczącym się przed sądem okręgowym, dotyczy jedynie rozprawy. Ponadto przepisy wymienionego wyżej rozdziału 60 k.p.k. nie stanowią nic na temat prawa stron do udziału w posiedzeniu w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 572 k.p.k., natomiast badanie dopuszczalności wydania wyroku łącznego, jako że poprzedza wyznaczenie rozprawy, w swojej istocie odpowiada uregulowaniu zawartemu w art. 339 k.p.k., który to przepis (w § 5) obowiązek lub możliwość wzięcia przez strony, obrońców i pełnomocników, udziału w posiedzeniu, ogranicza do enumeratywnie wymienionych przypadków. Nie należy jednak do nich posiedzenie w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 572 k.p.k. (wprawdzie rozważany przepis przewiduje prawo stron do udziału w posiedzeniu w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2-11 k.p.k., ale jego literalna wykładnia wskazuje, iż nie obejmuje on swoją dyspozycją umorzenia postępowania na podstawie art. 572 k.p.k.- tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z dnia 4 listopada 2009 r., II AKz 698/09, KZS 2010/11/64). Oczywistym zatem jest, że stwierdzenie przeszkody prawnej do wydania wyroku łącznego skutkuje koniecznością wydania postanowienia o umorzeniu postępowania na podstawie art. 572 k.p.k. na posiedzeniu, w którym strony mają prawo wziąć udział, stosownie do treści art. 96 § 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., jedynie wówczas gdy się stawią. Automatycznie zatem na sądzie nie spoczywał obowiązek zawiadomiania skazanego i jego obrońcy o terminie posiedzenia.

Mając na uwadze powyższe, nie znajdując powodów do zmiany, ani też uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia, orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu Sąd Apelacyjny oparł na przepisie § 14 ust. 5 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).